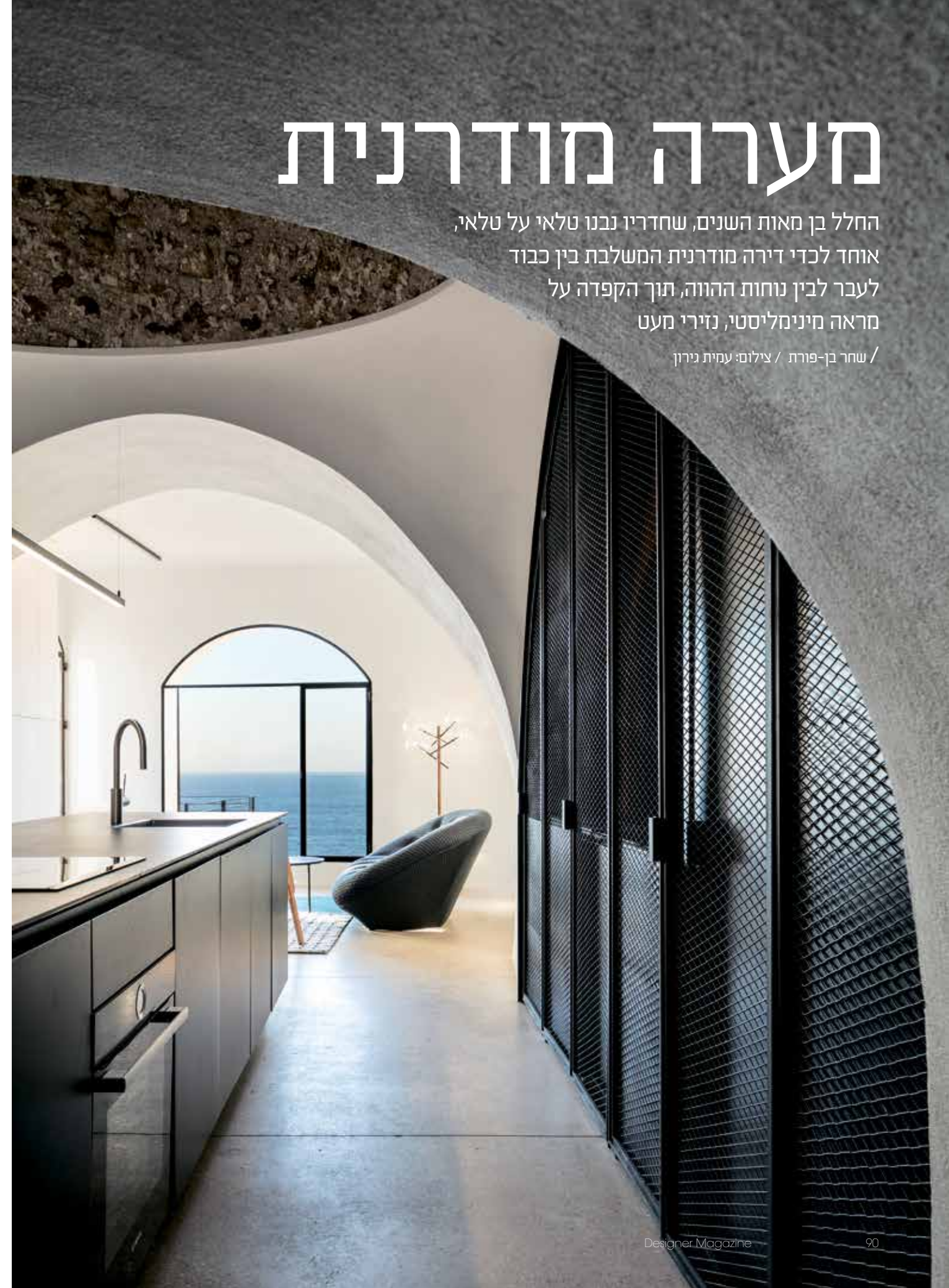

מערה מודרנית

החלל בן מאות השנים, שחדריו נבנו טלאי על טלאי, אוחד לכדי דירה מודרנית המשלבת בין כבוד לעבר לבין נוחות ההווה, תוך הקפדה על מראה מינימליסטי, נזירי מעט

/ שחר בן-פורת / צילום: עמית נירון

מקסימלי של החללים השונים ובו בעת לאחד ביניהם. בהתאם, המפלסים השונים זה מזה אוחדו לנובה רצפה משותף, מה שאילץ מילוי או הסרה. בהתאם לחלל, ויציקה של רצפת בטון גולמי חדשה. רצפת הבטון לוטשה בהקפדה במטרה לחשוף את אבני המילוי ולהדגיש, בדרך זו, את גילו של המבנה.

החללים המאוחדים לא נסגרו בדלתות אלא נותרו פתוחים כדי לאפשר מבט לים מכל אחד מהם. כך, בהיעדר מסדרון, הם משמשים גם לשהייה וגם למעבר. הפתחים שמחברים בין החללים הודגשו באמצעות עטיפתם ביריעות פח שחורות, אשר שימשו גם להסתרת המערכות הטכניות החדשות בקירות. אותן יריעות ממש שימשו בחדר הרחצה ליצירת הרפסודה המוגבהת של השירותים והמקלחת, הצופה גם היא לים.

החלל הוא לב היצירה

השמירה על המעטפת המקורית וחשיפת הקשתות לזוהר בעבודת

ממשיך בכיכר, חוצה שנים ושכבות גיאולוגיות ובסיום מגיעים אל המרפסת הפתוחה אל הים. המסע עובר בין מטבח, סלון, גלריית שינה, פינת עבודה ומרפסת במבנה שכולו החל להיבנות לפני כ-300 שנה, בתקופה העות'מנית, המאופיין בבנייה יפואית של קשתות תמך ושילוב של חרסים שנאספו מחוץ הים.

האתגר של קדם היה לשלב בין השפה העכשווית לבין מתן כבוד להיסטוריה של המבנה. כלומר, לאזן בין טכנולוגיות עדכניות לבין המראה ההיסטורי והגולמי. בהתאם נוצרה מחדש הדירה, המבוססת על התערבות כמו כירורגית, שנבעה מאילוצי הקונסטרוקציה, כמו גם על חשיפה של שכבות המבנה, אשר הקנו לו את האופי הייחודי, הכמעט נזירי.

התכנון מחדש התמקד בניקוי קשתות התקרה מקישוטים, שנוספו להן עם השנים, וכיסוי מחדש של הקשתות בטח לכן. במקביל נחשפה מחדש הכיפה המרשימה במטבח, שהוסתרה בשכבות של טיח. בעלי הבית ביקשו להביא ליצול

מהאדריכלים פיצו קדם ואירנה גולדברג מ"פיצו קדם אדריכלים", ליצור עבורם בית שהוא בית של תרבות, הנותן מקום לחיים בתוכו כמו גם לעולמות האהובים עליהם, עולמות המוזיקה והספרות. הם ביקשו בית שיהיה בקנה מידה אנושי, שהתחושה שתהיה בו היא בית נופש, מקום שרוצים להיות בו.

כמו התערבות כירורגית

המסע מתחיל במערה יפואית עתיקה, שאליה נכנסים דרך שער הברזל הכבד,

מהלך מאות שנים הצטברו זה בצד זה החדרים והחללים המרכיבים דירה זו, השוכנת בעיר העתיקה של יפו: כל אחד עם אופי שונה, גודל שונה ועם רצפה במפלס אחר. שיפוץ הדירה היווה, לפיכך, הזדמנות לאגד אותם לכדי חלל אחיד, ובעיקר, להפוך את החללים האפולויים למוארים ולחשופים, וזאת באמצעות פתיחתם לכיוון הים. כל זאת בהתאם לרצונם של בעלי הבית, שביקשו

מאופיינים באיכויות גבוהות במיוחד של עמידות מכאנית, עמידות בפני חום גבוה, שריטות, נזולים, כתמים ושחיקה, ובכלל זה גמישות אסתטית. זהו משטח פרקטי וטבעי למראה גם יחד, אומר קדם.

ברחבי הדירה מוקמו בהקפדה גופי תאורה עשויים פליה, שעיצובם קיבל את ההשראה מעבודתו של צורף, ושולחן המטבח שעוצב על ידי מעצב יפני, מדגיש את המראה הניזירי, כמעט סגפני, של החלל. מראה המושג, בין השאר, בזכות המטבח הנסתר מן העין. המראה הניזירי של החלל ממשיך בבחירה מצומצמת של רהיטים, שסגנונם משתלב היטב בחלל המיוחד. הצבעוניות של חום ושחור, והשימוש בעץ שחור, ברזל וזכוכית שקופה, מחזקת את האלמנט הזה, הנשבר בעדינות בעזרת שטיח טורקיז-תכלת בסלון הבית, כיסא צהוב בוהק בפינת העבודה, כמו גם הספרים שמוקמו בספרייה. הבחירה להימנע מתליית תמונות על הקירות מחזקת את המראה הסגפני, ובו בעת מאפשר לבאי המקום להתמקד בחלל המודרני-עתיק, שהוא לב היצירה.

אדריכל אחראי: רוז מלמד

shbenpo@gmail.com

הבחירה במשטחי DEKTON שחור מדגם DOMOS של cosentino למשטחי המטבח וחדר הרחצה, שאותם יישמה ליה סטון היא ויזואלית ופונקציונלית כאחד - משטחים אלה נראים כמו משטחי לבה מצד אחד, ומצד שני הם

רשת הברזל המכסה את המטבח והמחזקת את המראה של השכבות הארכיטקטוניות. הברזל גם שולב בכיור האמבטיה ובגב המיטה ולדברי קדם, השימוש בחומרים גולמיים תואם את המבנה ההיסטורי ושומר על אופיו.

קראפט של פיסול בברזל, המדמה עבודה של צורף-אומן. עבודת הברזל מטיילת ועוברת כחוט השני בין החדרים, החל מדלת הברזל בכניסה לדירה ועד לפתחי החדרים, שכולם סומנו באמצעות עבודת הברזל כולל